

Γυμνοί σαν τον Άγιο Φραγκίσκο, που απογυμνώθηκε από τα ενδύματά του και από τα πλούτη του δαιμονίου, και γυμνοί σαν όλα τα δημιουργήματα του Θεού στον ύμνο του Cantico delle Creature: «Δοξασμένος νά'σαι, ω Κύριε, για την αδελφή μας, τη μητέρα Γη» και για αυτές τις νέες δημιουργίες της Πόλης του Μέλλοντος που ούτε ο Τζιόττο θα μπορούσε να προ-έβλεπε και να σχεδίαζε. Όχι πια δημιουργήματα πόλεων που πονάνε από τις μηχανές και το τσιμέντο, το ασφάλι και τη σκόνη, εδώ υπάρχουν εννιά κομμάτια, μοναδικά και εντούτοις ίδια, μιας ανθρωπότητας που σύντομα θα καρφώσει τον παλιό κόσμο στην δυσωδία αποσύνθεσης και άχρηστων πραγμάτων του. Κόρες οφθαλμού φωτεινές που λάμπουν σαν ουράνιο τόξο, και δέρματα έγχρωμα που ανακατεύονται το ένα με το άλλο, αυτά τα εννιά παιδιά μας είναι ο αδελφός μας ο Ήλιος και η αδελφή μας η Σελήνη επιτέλους αγκαλιασμένα και συνδεδεμένα: νέα δημιουργήματα από γόνιμο βράχο, από μαλακή πέτρα που επιτέλους μπορεί κανείς να εμπιστευτεί. Χάρη σε αυτά, τα χρώματα επιστρέφουν στην αθωότητα: δεν θα υπάρχει πια η μαύρη μάγισσα που προσφέρει το δηλητηριασμένο κόκκινο μήλο στην νεαρή Χιονάτη. Όχι πια ο φυλετικός πόλεμος αλλά το θαύμα των εθνών με τον πλούτο των ειρηνικών αναπολήσεων. Ίσως εδώ το σκούρο δέρμα να είναι ακόμα και εκείνο των βεδουίνων του όρους Σινά, και υπάρχουν ίχνη Ασίας ακόμα και στα φρύδια. Και ακόμα ίσως στα ανοιχτά μπλε μάτια να υπάρχει το κρύο της Ελβετίας, ενώ μέσα στο μπλε-μαύρο υπάρχει η θέρμη της Ελλάδας, μητέρας της Ευρώπης, και ίσως στην σκουρόχρωμη και λεπτή μύτη υπάρχει η σομαλή Αιθιοπία. Βλέπω αναμνήσεις αυτοκρατοριών στα μαλλιά από μετάξι και ψήγματα φυλών στο αδάμαστο σγουρό, ένα άγγιγμα μιας Ιταλίας αρωμάτων στις μακριές βλεφαρίδες. Υπάρχει ακόμα και ο κουβανικός ρυθμός μέσα στην εικόνα που στην πραγματικότητα είναι ακίνητη· όμως, τα δημιουργήματα φαίνονται να κινούνται μέσα στον Ύμνο της διαδοχής: μετακινήσεις, ψηλαφίσματα, συναθροίσεις με αναλαμπές της Αφρικής και της Κίνας και κίτρινα και κόκκινα δημιουργικής ζωγραφικής. Είναι η φωτογραφία των Μεταμορφώσεων, τυπικών σε πολιτισμούς αυτοκρατοριών, της Ρώμης των Αυγούστων όπως και της Αμερικής των Προέδρων, της Παγκοσμιότητας όπου κάθε τι περνάει μέσα σε κάτι άλλο, δύεται μέσα στο αντίθετό του. Αλήθεια, σε αυτή την εικόνα υπάρχει ο Μάικλ Τζάκσον που έκανε το μαύρο λευκό και υπάρχει η εξέλιξη των Λουμούμπα, των Σενγκόρ και των Φραντς Φανόν που έκαναν το μαύρο ακόμα πιο μαύρο, αλλά και οι Λένιν και οι Λιν Μπιάο, υπάρχει η επανάσταση που γίνεται ανά-μειξη γιατί αφαιρεί την σίγουρη ταυτότητα της Ανατολής και Δύσης και τις ανα-μειγνύει, υπάρχει το παγόδι του Ζωροαστρισμού που αφομοιώνει τον σταυρό της Ρώμης, το Ραμαντάν που γίνεται πασχαλινό τραπέζι, το γάλα καμήλας που μετατρέπεται σε χυμό αμπέλου, το διαφανές μπουρκα στο σώμα της Παρθένου, και υπάρχει η Φάτιμα, κόρη του Μωάμεθ, που αποκτά την φυσιογνωμία της Μαρίας, μητέρας του

Χριστού. Εναντία σε εμφύλιους πολέμους, ενάντια σε μαφίες και την βία στις πόλεις των ταυτοτήτων, ενάντια σε θηριώδεις εθνικιστικές συγκρούσεις, ενάντια σε αλυτρωτικούς και θρησκευτικούς πολέμους, ενάντια στην τρομοκρατία και ενάντια σε όλους τους αναδυόμενους ρατσισμούς υπάρχει η περιχαρής σύν-δεση ως αξία, ο Ύμνος των Δημιουργημάτων που προσεγγίζει τον ουρανό και υποτάσσει τον κόσμο.